

UZASADNIENIE

Pozwem z 31. maja 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (dalej zwana także: S. (...)) wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych B. P. i S. P. kwoty 607,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że strony były związane umową monitoringu z interwencją. Na podstawie wspomnianej umowy pozwani zobowiązali się do uiszczania wynagrodzenia ustalonego zgodnie z wystawionymi przez powoda fakturami VAT w zamian za wykonywane przez powoda usługi monitorowania. Powód wskazał, że pozwani nie wywiązali się z postanowień umowy, bowiem nie uiszcili zapłaty za wystawione na ich rzecz faktury VAT. Nadto powód wskazał też, że w ramach łączącego strony stosunku prawnego wykonał na rzecz pozwanych usługę serwisową, za którą również pozwani nie uiszcili wynagrodzenia. Zdaniem powoda, pozwani są zobowiązani do zapłaty łącznej kwoty 607,77 zł, na którą składają się: należność główna w wysokości 578,10 zł oraz kwota 29,67 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od dnia wymagalności należności z poszczególnych faktur do dnia 10. lutego 2016 r. (pozew k. 2-3v.)

W dniu 24. czerwca 2016 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty sygn. akt IX GNc 3048/16, k. 24). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej dniu 07. listopada 2016 roku (k. 46, 47).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwani B. P. i S. P. wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani potwierdzili istnienie umowy monitorowania obiektu, jednak wskazali że w połowie lutego 2015 roku zauważyli, że system monitoringu jest uszkodzony. Awarię udało się usunąć dopiero w czerwcu 2015 roku, stąd pozwani nie zgadzają się z obowiązkiem zapłaty kwot z faktur wystawionych w miesiącach styczeń – czerwiec 2015 roku. Nadto, powołali się na dokonane z powodem ustalenia w kwestii nieodpłatnego wykonania usługi serwisowej argumentując, że na egzemplarzu zlecenia, który podpisał S. P., pola przeznaczone na wpisanie wysokości wynagrodzenia zostały przekreślone przez przedstawiciela powoda, co potwierdza, że pozwani nie zostali obciążeni kosztami naprawy systemu monitorowania (sprzeciw k. 34-37).

W piśmie z 20 lutego 2017 roku powód ograniczył powództwo o kwotę 295,10 zł, to jest wynikającą z faktury VAT o nr (...), wystawionej tytułem wynagrodzenia za naprawę awarii urządzeń monitorujących i skapitalizowanych odsetek naliczonych od terminu zapłaty wynikającej z faktury VAT do dnia 10. lutego 2016 r. (k. 58-61). Natomiast w piśmie z 29 marca 2017 roku powód oświadczył, że w powyższym zakresie cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 74).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15. czerwca 2012 roku S. (...) zawarł ze S. i B. P., prowadzącymi działalność gospodarczą na podstawie umowy spółki cywilnej, pod firmą (...) s.c. z siedzibą w G., umowę o nr (...). Na podstawie powyższej umowy S. (...) zobowiązał się do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji w obiektach położonych w P. przy ul. (...). Natomiast S. i B. P. byli zobowiązani do utrzymywania systemu alarmowego w stanie dobrej sprawności technicznej poprzez systematyczne dokonywanie czynności konserwacyjnych przez uprawnionego instalatora oraz do wykonywania okresowych kontroli prawidłowego działania systemu. Ponadto strony uzgodniły, że zleceniodawcy będą uiszczać na rachunek S. (...), jako zleceniobiorcy, wynagrodzenie w formie abonamentu za monitorowanie oraz gotowość podjęcia interwencji w kwotach określonych w tych umowach. Wynagrodzenie miało być płatne zgodnie z otrzymaną fakturą VAT (**dowód:** umowa k. 10-10v., umowa spółki cywilnej k. 12-13).

W dniu 15. czerwca 2015 roku doszło do usunięcia usterki systemu alarmowego, polegającego na naprawie niedziałającego S..N, za którą to usługę (...) nie zostali obciążeni przez powoda (**dowód:** zlecenie (...) k. 38).

S. (...) wykonał usługę monitorowania sygnałów, a następnie wystawił na rzecz S. i B. P. następujące rachunki:

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 16. lutego 2015 roku za usługę, która została wykonana w styczniu 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 16. marca 2015 roku za usługę, która została wykonana w lutym 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 15. kwietnia 2015 roku za usługę, która została wykonana w marcu 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 16. maja 2015 roku za usługę, która została wykonana w kwietniu 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 15. czerwca 2015 roku za usługę, która została wykonana w maju 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 282,90 zł płatną do 23. lipca 2015 roku za naprawę, która została wykonana w dniu 15. czerwca 2015 roku;
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 49,20 zł płatną do 15. września 2015 roku za usługę, która została wykonana w sierpniu 2015 roku (**dowód** : faktury VAT k. 14-20, wydruki ze stacji monitorowania sygnałów k. 62 - 67).

Pismem datowanym na 10. lutego 2016 roku S. (...) w W. wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 607,77 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane na ich rzecz usługi w miesiącach od stycznia do sierpnia 2015 roku (**dowód**: wezwanie do zapłaty k. 21).

S. i B. P. nie uiszcili wynagrodzenia, powołując się na niewykonanie umowy łączącej strony – niewykonywanie usługi monitorowania przez powoda z uwagi na awarię systemu (**dowód**: korespondencja mailowa k. 39).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody, które stanowiły kserokopie dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c. oraz wydruki. Strony nie kwestionowały zgodności tychże dowodów z oryginalnymi dokumentami. Stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego. Odnosząc się do kopii zlecenia o nr (...), wskazać należy, że sąd przyjął jako autentyczny dokument przedłożony do sprawy przez stronę pozwaną, czemu dał wyraz w ustaleniach stanu faktycznego. Należy wskazać, że pozwani słusznie kwestionowali jego autentyczność, niemniej w obliczu cofnięcia pozwu przez powoda w zakresie żądania zapłaty wynagrodzenia za wykonaną naprawę systemu alarmującego, powyższa okoliczność nie miała kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w związku z częściowym cofnięciem pozwu - wraz ze zrzeczeniem się roszczenia - o kwotę 295,10 zł, wynikającą z faktury VAT o nr (...), wystawionej tytułem wynagrodzenia za naprawę systemu monitorującego i skapitalizowanych odsetek, Sąd umorzył postępowanie w sprawie w powyższym zakresie. Zgodnie z przepisem art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Z kolei przepis art. 355 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W przedmiotowej sprawie powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, zatem zgoda pozwanych na cofnięcie powództwa nie była wymagana. Okoliczność ta nie zwalnia jednakowoż Sądu od dokonania oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub

czy zmierzają do obejścia prawa. Uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i skuteczne, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w punkcie 2 wyroku. Wobec cofnięcia pozwu o zapłatę w powyżej opisanej części, do rozważenia pozostaje wyłącznie zasadność roszczeń powoda o zapłatę kwoty 312,67 zł obejmującej należność główną - wynagrodzenie w kwocie 295,20 zł za wykonane przez powoda usługi monitorowania (faktury VAT, k. 14-17, 19-20) i skapitalizowane odsetki ustawowe w łącznej wysokości 17,47 zł wraz z dalszymi odsetkami.

Powód wywodził swe roszczenie z umowy nr (...) o świadczenie usług, na podstawie której zobowiązał się do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji w obiekcie pozwanych. W ocenie Sądu powyższa umowa stanowiła umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c., który do umów o świadczenie usług, nie uregulowanych innymi przepisami, nakazuje stosować odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei, w świetle art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zatem, zawarta przez strony umowa miała charakter konsensualny, dwustronnie zobowiązujący, odpłatny i wzajemny, gdyż wynagrodzenie należne zleceniobiorcy stanowiło ekwiwalent świadczonych przez niego usług.

W sprawie bezsporny był fakt zawarcia przez strony umowy o treści wynikającej z twierdzeń przytoczonych w pozwie. Natomiast pozwani – kwestionując dochodzone przez powoda roszczenia – wskazali, że w połowie lutego 2015 roku zauważyli, że system monitorowania jest uszkodzony, o czym poinformowali powoda, jednak usterka została przez niego usunięta dopiero 15. czerwca 2015 r. w związku z czym nie zamierzają uiszczać kwoty wynikającej z faktur VAT załączonych do pozwu a wystawionych w okresie, kiedy powód nie wykonywał usług.

Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak natomiast stanowi art. 232 k.p.c., będący procesowym odpowiednikiem powołanego wyżej przepisu, strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Odnosząc się do zarzutu pozwanych należy wskazać, że nie wykazali oni faktu braku świadczenia usług przez powoda w spornym okresie ani okoliczności telefonicznego zgłoszenia awarii systemu monitorowania stronie powodowej, "około lutego 2015 r." (wydruk, k. 39). Jak wynika z załączonego do sprzeciwu wydruku korespondencji mailowej – która datowana jest na dzień 16. czerwca 2015 roku – S. P. miał zgłaszać telefonicznie uszkodzenie systemu monitorowania. Okoliczność ta nie została wykazana przez pozwanych. Co więcej, należy zaznaczyć, że samo uszkodzenie (usterka) systemu nie musi prowadzić do zaprzestania funkcjonowania monitoringu a powód zobowiązał się do badania sygnałów lokalnego systemu alarmowego i podejmowania stosownych interwencji. Sami pozwani wskazywali wyłącznie na „uszkodzenie” systemu, nie zaś na brak jego funkcjonowania. Sam fakt usunięcia przez powoda awarii systemu w czerwcu 2015 r. nie przesądza kwestii utrzymywania się usterki przez okres kilku miesięcy, ani nie wyjaśnia kwestii jej wpływu na działanie systemu. Usterka mogła się przecież pojawić dopiero w czerwcu 2015 roku, mogła też upośledzać działanie systemu wyłącznie w tym miesiącu, za który zresztą – co istotne – powód nie dochodzi wynagrodzenia w niniejszej sprawie. Wskazane okoliczności nie zostały udowodnione przez pozwanych, którzy zaniechali podjęcia dodatkowej inicjatywy dowodowej w ślad za złożoną przez powoda odpowiedzią na sprzeciw. Niezależnie od powyższego, należy mieć na uwadze, że powód do odpowiedzi na sprzeciw załączył raporty zdarzeń – wydruki ze stacji monitorowania sygnałów przesyłanych obiektu należącego do pozwanych w okresie od stycznia do sierpnia 2015 roku. Ich zawartość potwierdza okoliczność wykonywania przez powoda usługi w spornych okresach i jednocześnie przesądza o zasadności objętych pozwem roszczeń o zapłatę wynagrodzenia za usługę monitorowania. Co istotne, po przedłożeniu przez powoda powyższych wydruków do akt sprawy, pozwani nie wypowiedzieli się co do ich treści. Nie kwestionowali też ich wiarygodności. Wskazać należy, iż zgodnie z przepisami art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w kontrydiktoryjnym modelu postępowania sądowego, o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, II CSK 297/10). Traktuje o tym zarówno wspomniana norma prawa materialnego, jak i prawa procesowego, zgodnie z którą strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa wykazała w sposób nie budzący wątpliwości zasadność swego roszczenia. Powód przedłożył wraz z pozwem umowę łączącą strony, faktury VAT stwierdzające należność i termin jej zapłaty a

dotatkowo wydruki ze stacji monitorowania - raporty z obiektu pozwanych, których treść nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Powyższe dokumenty potwierdzały tak zasadność, jak i wysokość zgłoszonego żądania. Zarzuty pozwanych tymczasem pozostały gołosłowne.

Uwzględniając powyższe, sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 312,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 31. maja 2016 roku do dnia zapłaty, na którą składała się kwota 295,20 zł za wykonane usługi monitorowania wynikające z wystawionych faktur VAT (k. 14-17, 19-20) i skapitalizowane odsetki ustawowe w łącznej wysokości 17,47 zł liczone od:

- kwoty 49,20 zł od 17. lutego 2015 roku do 10. lutego 2016 r.;
- kwoty 49,20 zł od 17. marca 2015 roku do 10. lutego 2016 r.;
- kwoty 49,20 zł od 16. kwietnia 2015 roku do 10. lutego 2016 r.;
- kwoty 49,20 zł od 17. maja 2015 roku do 10. lutego 2016 r.;
- kwoty 49,20 zł od 16. czerwca 2015 roku do 10. lutego 2016 r.;
- kwoty 49,20 zł od 16. września 2015 roku do 10. lutego 2016 r.

Od powyższej kwoty zasądzono również odsetki ustawowe za opóźnienie od 31. maja 2016 roku do dnia zapłaty, na zasadzie wyrażonej w art. 481 § 1 k.c.

Zgodnie natomiast z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłuższej sumy. Jak wynika z treści powyższego przepisu jeżeli strony nie uzgodniły inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby wierzyciel do należności głównej doliczył odsetki za opóźnienie i od tak określonej kwoty żądał odsetek za okres po wniesieniu powództwa (wyrok SN z dnia 25. października 2002 r., IV CKN 1430/00, OSP 2003, nr 9, poz. 118). Niewątpliwie zatem powód był uprawniony do dochodzenia odsetek od zaległych odsetek, zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c.

Uwzględniając powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska – Ośko

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.